

ΣΤΗ ΜΑΝΝΑ ΜΟΥ

ΚΙΤΣΙΟΥ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗ

Χτυπούν καμπάνες, Μάννα μου, και κρίζουν
τους Χριστιανούς για να λειτουργηθούν·
πικρά τὰ δάκρυα μου άπόψε στάζουν
τ' άγρυπνα μάτια μου για να ζαλαφρωθούν.

*

Και μαζεμένος, σε τραπέζι πάνω
ένος γραφείου, σ' άχαρη γωνιά,
τὰ κρύα χέρια μου στον κόρφο μου τὰ βάνω
να μην τὰ κάνη ξύλα ή παγωνιά.

*

Γλυκούς άκω τους ήχους ή καμπάνα
στής νύχτας να σκορπά τή σιωπή·
και τώρα τό 'νωσα, καλή μου Μάννα,
να ζή κανείς μακριά Σου τί θα πη!

*

Σε βλέπω. Σαν τέτοιαν ώρα, Σύ, ξυπνούσες
να γνέσης, κι ανάβοντας φωτιά,
στά πέντε Σου παιδιά που μάς πονούσες,
έρριχνες πρώτα άγάπης μιά ματιά.

*

Χριστούγεννα, Μαννούλα μου, στά ξένα,
και γώ ξαγρύπνησα χωρίς ψωμί·
τὰ δάκρυα μου που τρέχουνε για Σένα,
τὰ θρέψανε τής νύχτας οί καημοί.

*

Δώδεκα χρόνια πάνε, που μάς δέρνει
ή όρφάνια του πατέρα, ή σκληρή·
που τὰ παιδάκια και τή Μάννα φέρνει,
τις μέρες τούτες, σ' άγωνία θλιβερή.

*

Θυμούμαι πώς μάς μάζευες σιμά Σου,
όπως ή κότα τὰ πουλάκια στά φτερά,
κι' εύχες μοιράζοντας με τό ψωμί, σι' άνάσαμά Σου
διάκρινα, Μάννα μου, πώς έλειπε ή χαρά.

*

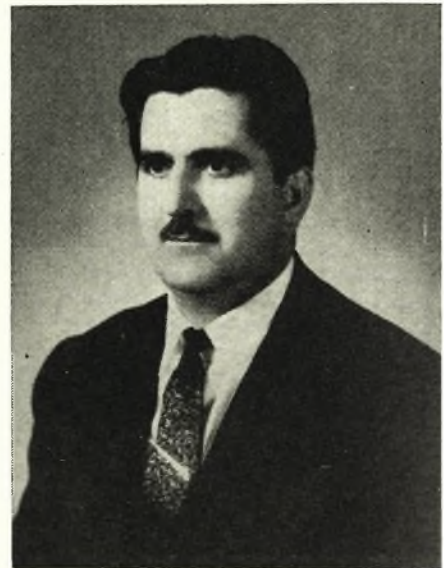
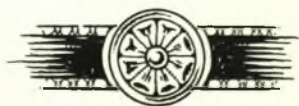
Κι' όπως παπούτσια δεν έχεις για να βάλης,
κι' ούτε φουστάνι να πᾶς στην έκκλησιά,
Μάννα μου, βγέ στο δρόμο, και μιᾶς άλλης
δόσε κερι, και με γονοκλισιά,

*

στο φτωχοκόμισμα του σπιτικού μας,
τήν προσευχή Σου κάνε για 'να παιδί,
πού, ω Μοίρα κακιά του ριζικού μας,
σε πόσα χρόνια Μάννα θα Σε 'δη.

*

Ω πώς θάθελα! Κι' άχ, να μπορούσα
τούτη βραδιά στην άγκαλιά Σου να βρεθώ!
τους χτύπους τής καρδιάς Σου να μετρούσα
κι' από τό κλάμα, Μάννα μου, να κοιμηθώ!

ΚΙΤΣΙΟΣ Γ. ΑΝΥΦΑΝΤΗΣ

Ποιητής και κριτικός. Γεννήθηκε στο Μουζάκι της Καρδίτσας το έτος 1925. Τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο και τις δύο πρώτες τάξεις του Γυμνασίου στην ιδιαίτερή του πατρίδα, τις δε υπόλοιπες στά Τρίκαλα, μέσα σε μεγάλη φτώχεια και στέρηση γιατί από μικρός έχασε τον πατέρα του. Στην άπώτερη καταγωγή του είναι Σουλιώτης. Μπήκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών με εξετάσεις ανάμεσα στους πρώτους. Τελείωσε το Πανεπιστήμιο κάτω από συνθήκες πολύ δύσκολες, παραδίνοντας μαθήματα φιλολογίας σε μαθητές και έλαβε την άδεια του δικηγόρου, άφου διακρίθηκε στις εξετάσεις στον Άρειο Πάγο. Από τό 1956 δικηγορεί εϋδόκιμα στο Πρωτοδικείο Καρδίτσας όπου έγκαταστάθηκε από τό έτος 1958. Από τὰ έφηβικά του χρόνια έπιδόθηκε στην ποίηση. Δημοσίευσε ποιήματα σε διάφορα περιοδικά των Αθηνών και τής Έπαρχίας τό δε ποιητικό του ταλέντο κι' ή έκρηκτική όπως την χαρακτήρισαν ποιησή του άναγνωρίστηκε από τους λογοτεχνικούς κύκλους και γενικά άπ' τον πνευματικό κόσμο τής χώρας μας. Πολλοί ασχολήθηκαν με μελέτες και σημειώματα για τό ποιητικό του έργο που δεν εξέδωκε άκόμα σε συλλογή. Η ποίησή του διακρίνεται για τό λυρισμό, τό πάθος, τις πρωτότυπες εικόνες και τό τραγικό της στοιχείο.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑΝΝΗ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ

•

Προσκύνησα τὰ σύμβολα και τους Θεούς,
προσκύνησα τὰ είδωλα και τις ιδέες
τόν άνθρωπο μυστήριο, μέσ' τους νεκρούς,
Προσκύνησα και μέσ' τις τέχνες τις ώραϊες,
ό,τι κανείς δεν προσκυνούσ' ως τώρα.
Προσκύνησα την ήδονή, τό φώς και τό σκοτάδι,
τήν πλάνη, την όδύνη και την ψεύτρα ώρα,
προσκύνησα και όμως δίχως χάδι
έμεινε πάλι ή ψυχή μου... και ξέρω
πώς μόνη μένει μέσα στην μαυρίλα
τής νύχτας μας· και μιᾶ ανατριχίλα
με συγκλονίζει, με ταραίζει κι' υποφέρω.
Μά πές μου μοίρα, ή ζωή με καταπίνει·
ποιό μυστικό σου μέσα μου σβήνει;